

Ezzel a címmel foglalta össze *Bács Ferenc* Jászai-díjas érdemes művész, a Magyar Köztársaság kiváló művésze előadóestjének lényegét.

A műsor kezdetén – ahogyan minden alkalommal – a Menner Bernát Zeneiskola növendékeinek kamarakonzertje teremtette meg az alaphangulatot. Majd következett a csodálatos hangú színész, aki elvarázsolta a nagyszámú közönséget a Móricz Zsigmond Városi Könyvtár által rendezett *Egy csészényi hang* sorozat 2013. október 16-ai előadásán. Bevezetőként gyermekkoráról mesélt, és idézett Kós Károly, Tamási Áron műveiből, melyek jól megvilágították az erdélyi emberek jellemének sajátosságait. Az iskolás évek, a kevés beszédű, műbútorasztalos édesapa képének felvillantása Ruyard Kipling írásának segítségével, majd a kitérő: a marosvásárhelyi orvosi karon eltöltött két év, melyet az igazi hivatást jelentő színiakadémia követett, mind-

mind kedves, humoros történetekkel, odaillo írásokkal fűszerezve vetült elénk. Észrevétlenül jutottunk el az Egyesült Államokban tett nagy utazásig, ahol egy rejtélyes találkozás részese volt – Wass Albertnél tölthetett egy délutánt, nagy titokban, hiszen az akkori román vezetés nem nézte jó szemmel az író. Nagy élményként említette a Márai Sándor életéről forgatott filmet, de ez volt az egyetlen mozzanat, melyet gazdag művészi palettájáról felidézett, pedig bőven lett volna idézni-, sőt dicsekednivalója, ám Bács Ferenc valóban szerény ember. Úgy is mondhatnám: neki már van mire szerénynek lennie.

Az este vége felé góbéságokkal, vagyis sajátos hangulatú székely viccekkel nevette meg a közönséget, majd zárzóként, szellemi útravalónak Márai *Ima* című prózájával összegezte művészi hitvallását. Elröpült a másfél óra, akár egy pillanat s a nézők csordultig telt szívvel, lélekben meggazdagodva, hosszú vaspappsal köszönték a szép estét. ■

